

Megmutatta sebeit

Az egyik hittanórán a feltámadt Krisztus megjelenéseiről tanultunk, többek között arról, amit ma olvasunk az evangéliumban, Tamás apostol esetét. Amikor a következő órán visszakérdeztem a tanultakat, az egyik fiú így kezdte a történetet: „Az apostolok bezárkózva várták, hogy Jézus megjelenjen nekik.” Többen elcsodálkoztak a megfogalmazáson, én is meglepődtem, valaki meg is kérdezte: „Várták? Biztos, hogy várták?” A fiú elgondolkozott, aztán igyekezett kijavítani: „Tényleg nem várhatták, mert akkor kinyitották volna az ajtót és nem zárják be.”

Az esetet azért említtem, mert gyermekként és felnőttként is könnyen fogalmazzunk pontatlanul a feltámadás körüli eseményekkel kapcsolatban. Túlzás volna azt állítani, hogy az apostolok az első pillanattól fogva hittek Jézus feltámadásában, rögtön megértették az események jelentőségét és azonnal elfogták, hogy mi lesz az ő küldetésük. Az

evangéliumi leírások nem is tartalmaznak ilyen túlzásokat, az evangélisták őszintén leírják, hogy az apostolok csak lassan jutottak el a hitre. Nem azért zárkóztak be, hogy így tegyék próbára Mesterüket, hogy képes-e megjeleni nekik, hanem félelmükben, féltek, hogy akik Jézust megölték, velük is hasonlóan fognak bánni. És egyáltalán nem várták Jézust, mert még elképzelni sem tudták, hogy valaha viszontlátják.

Ekkor jelenik meg nekik a feltámadt Krisztus, aki számára nem akadály a bezárt ajtó. Csodálkozásukat, meglepettsé-

güket, kételkedésüket látva az Úr megmutatja nekik a „kezét és az oldalát”, azaz azokat a sebhelyeket, amelyeket a keresztre feszítéskor szerzett, s amely sebek egyértelműen tanúsítják, hogy valóban ő az.

A jelenlévők csak ezek alapján, a sebhelyek láttán kezdenek el örvendezni, hinni abban, hogy van feltámadás, mert valóban a Feltámadott áll közöttük. Szívéket újra eltölti a lelkesedés, a bátorság, most már kezdik megérteni az eseményeket, kezdik megérteni küldetésüket, hogy ők a Feltámadott tanúi.

A találkozás pillanata

Tamás csupán annyit szeretne látni, mint a többiek, nem többet, de nem is kevesebbet. Ezt a vágyát teljesíti Jézus, amikor a következő megjelenésekor ezt mondja neki: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd a kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és érintsd meg oldalamat! **Ne légy hitetlen, hanem hívő!**”

A találkozás pillanata, a felismerés élménye Tamás apostol lelkében óriási változást eredményez, ahogyan mindazoknál, akiknek megmutatta magát a feltámadt Úr.

És ez a változás nem hosszas szemlélődés vagy gondolkodás eredménye, hanem egyik pillanatról a másikra történik. A lelkében végbemenő változást fejezi ki hitvallása: „Én Uram, én Istenem!”

Forrás és jel

Urunk Jézus, te megengedted Tamás apostolnak, hogy a kereszten szerzett sebeidet megérintse.

Engedd, hogy sebeidet megérintve bizonyosságot szerezzünk arról, hogy valóban élsz, feltámadtál a halálból. Azzal a szándékkal érintjük meg oldalsebedet, hogy meggyógyíthasd hitelenségünket és megerősítsd feltámadásodba vetett hitünket. Add, hogy ez az érintés hitet ébresszen bennünk! Úgy szemléljük sebeidet, mint az irgalom forrását és a szeretet jelét!

Horváth István Sándor:
A Jó Pásztor követője
Képeskönyv Brenner Jánosról 6-14 éveseknek
www.evangelium365.hu

Húsvét 2.
vasárnapja
ApCsel 2,42-47
1Pét 1,3-9
Jn 20,19-31

Hétfő
ApCsel 4,23-31
Jn 3,1-8

Kedd,
Szent Márk
evangélista
1Pét 5,5b-14
Mk 16,15-20

Szerda
ApCsel 5,17-26
Jn 3,16-21

Csütörtök
ApCsel 5,27-33
Jn 3,31-36

Péntek
ApCsel 5,34-42
Jn 6,1-15

Szombat, Sineai
Szent Katalin
1Jn 1,5-2,2
Mt 11,25-30

Húsvét 3.
vasárnapja
ApCsel 2,14,22-28
1Pét 1,17-21
Lk 24,13-35